

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119449527
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6119449527.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej: L. U. , nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, právne zastúpená JUDr. Petrom Vachanom, advokátom so sídlom S., U. L. XXXX/X, o zaplatenie 6 275,86 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 16. júna 2021 č. k. 22Csp/37/2020-222, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v tomto rozsahu mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie 783,80 eur s príslušenstvom z o s t á v a n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 783,80 eur s príslušným úrokom z omeškania, na základe späťvzatia žaloby v uvedenej časti podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu [o uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 5 492,06 eur s príslušným úrokom z omeškania (podľa špecifikácie)] zamietol. Vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 12.04.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. 4604056572, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver v celkovej výške 7 600 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 96 splátkach vo výške 154,59 eur, spolu s dojednaným úrokom vo výške 18,85 % ročne, RPMN predstavovala 20,70 %, priemerná RPMN 9,93 % a celková čiastka na úhradu predstavovala 14 850,64 eur. V zmysle žaloby, úver na základe zmluvy bol žalovanej poskytnutý na splatenie úverov zo zmlúv uzavretých medzi žalovanou so žalobcom v celkovej výške 1 104 eur + 929 eur + 939 eur, sumy na splatenie úverov voči U. Q. vo výške 3 725 eur a voči spoločnosti Provident Financial, s. r. o. vo výške 595 eur, zostávajúca časť úveru vo výške 308 bola vyplatená na účet žalovanej, ku dňu 28.04.2016. Podľa výpisu čerpania splátok a úhrad žalovaná ku dňu 20.11.2019 uhradila spolu 5 083,46 eur, v zmysle žaloby dlh ku uvedenému dňu predstavoval 6 164,80 eur, úrok 29-33 splátky vo výške 1 111,03 eur a úrok z omeškania vo výške 208,19 eur. V podaní doručenom súdu 05.02.2021 žalobca uviedol, že eviduje platby žalovanej zo dňa 20.11.2019 vo výške 52 eur, zo dňa 20.02.2020 vo výške 222,80 eur, zo dňa 10.06.2020 vo výške 104 eur, zo dňa 25.11.2020 vo výške 360 eur a zo dňa 27.01.2021 vo výške 45 eur, na základe čoho žalobca na pojednávaní dňa 16.06.2021 zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 783,80 eur. Výzvou zo dňa 13.08.2018 bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžných splátok vo výške 523,77 eur a súčasne bola upozornená, že v prípade

ďalšieho omeškania je žalobca oprávnený požadovať okamžité splatenie celého úveru a príslušenstva. Uvedená výzva bola odovzdaná na poštovú prepravu 14.08.2018. Výzvou zo dňa 14.03.2019 vyzval žalobca žalovanú na úhradu celého dlhu vo výške 6 858,40 eur do 15. dní od spísania výzvy, ktorá bola daná na poštovú prepravu 18.03.2019. Uvedenými listami žalobca v konaní preukazoval predčasné zosplatenie spotrebiteľského úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

2. Podľa čl. 41 zmluvy z 12.04.2016 bol uvedený termín konečnej splatnosti 96 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Termíny splatnosti splátok boli dojednané tak, že prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok bol vždy v 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bola prvá splátka splatná. Vychádzajúc z uvedeného dojednania v zmluve dospel k záveru, že v zmysle podmienok § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom ku dňu uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „ZoSÚ“) a § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ bolo potrebné považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Dospel k záveru, že formulácia čl. 41 Zmluvy atribúty podmienok § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ nenapĺňa, nakoľko spotrebiteľovi bez ďalšieho výpočtu jednoznačne neumožňuje zistiť (nadobudnúť vedomosť), dokedy (do akého konkrétneho dátumu) bude povinný pri priadnom plnení povinnosti zo zmluvy uhrádzať svoje zmluvné záväzky. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že termín konečnej splatnosti úveru sa odvíjal od poskytnutého úveru, pričom aj termíny splatnosti jednotlivých splátok neboli v zmluve formulované jasne a určite, len všeobecným vymedzením prvej splátky a ďalších nasledujúcich splátok k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. V tejto súvislosti poukázal na závery vyslovené v rozhodnutiach odvolacích súdov v obdobných veciach napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/3/2020, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/32/2020, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015. Vychádzajúc zo záverov rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/217/2016 podrobil skúmaniu naplnenia podmienok opodstatnenia vzniknutých dlhov v spotrebiteľských úveroch uzatvorených na základe zmlúv medzi žalobcom a žalovanou z 12.03.2014 č. 4403046810 vo výške 1 000 eur, z 27.11.2012 č. 4211141143 vo výške 1 500 eur a zo dňa 21.04.2015 č. 4504066124 vo výške 1 200 eur, pričom dospel k záveru, že aj u týchto spotrebiteľských úveroch na základe zmlúv absentujú náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Na základe uvedeného vyvodil, že suma úveru, ktorá bola žalovanej vyplatená dôvodne a v súlade so zákonom predstavovala 5 476,32 eur (848,32 eur + 308 eur + 3 725 eur + 595 eur) a keďže žalovaná uhradila žalobcovi na žalovaný úver spolu 5 867,26 eur, neprislúcha žalobcovi na základe uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy žiadne plnenie, na základe čoho žalobu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na vyslovenie absencie zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, nezaoberal sa právnou argumentáciou žalovanej týkajúcej sa nedodržania postupu žalobcu podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka pri vyhlásení predčasne splatnosti úveru. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a podľa pomeru úspechu strán v spore priznal úspešnejšej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76 %.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorej súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Vychádzal z ustáleného skutkového stavu, že podanou žalobou sa domáhal voči žalovanej zaplata sumy 6 275,86 eur spolu s úrokom z omeškania, keď na základe Zmluvy o úvere z 12.04.2016 bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 7 600 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 96 mesačných splátkach po 154,59 eur, že žalovaná sa dostala do omeškania s plnením zmluvných povinností, preto dňa 14.03.2019 zosplatil celý úver, že dôvodom poskytnutia úveru bolo refinancovanie predchádzajúcich úverov poskytnutých žalovanej na vyplatenie záväzku v celkovej výške 1 140 eur, 929 eur a 939 eur, záväzku voči Provident Financial, s. r. o. vo výške 595 eur a v prospech U. Q. vo výške 3 725 eur, pričom zostávajúca časť úveru vo výške 308 eur bola vyplatená na účet žalovanej. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie v bodoch 33., 37. odôvodnenia rozsudku, ktorý dospel k záveru, že v Zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje zákonná náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a že súd podrobil prieskumu aj Zmluvy o úvere na splnenie záväzkov, z ktorých bol žalovanej úver poskytnutý. V tejto súvislosti poukázal na určitosť a zrozumiteľnosť bodu 41. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v nadväznosti na uvedené na výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, konkrétne pojmu „termín konečnej splatnosti“, a to na základe výkladových pravidiel uvádzaných v Občianskom zákonníku I., Števček, M. a kol., Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 775, ale aj na základe Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia a.s. C-42/2015 a na eurokonformný výklad

ust. čl 10 ods. 2 písm. c), čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, na ďalšie rozsudky Súdneho dvora EÚ zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť s.r.o., Rozsudku vo veci C-485/19 - LH proti Profi Credit Slovakia, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017, sp. zn. 3 Cdo 56/2018, 4 Cdo 187/2017, 4 Cdo 211/2017, 7 Cdo 98/2018. Osobitne poukázal na dôvodnú správu - všeobecná časť zákona č. 279/2017 Z. z., čl. XII zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 01. mája 2018 a to vo vzťahu k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. d), ktorým došlo k vypusteniu slov „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. V zmysle uvedenej novely ZoSÚ s účinnosťou od 01. mája 2018 Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vychádzajúc preto zo znenia čl. 41 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo vzťahu k vyššie uvádzaným právnym normám sa domnieva, že pri eurokonformnom výklade práva bolo dodržané z jeho strany ako veriteľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, keďže v zmluve zrozumiteľne a stručne uviedol dobu trvania zmluvy o úvere na 96 mesiacov. Za nesprávny považuje postup súdu prvej inštancie, ktorý podrobil prieskumu aj zmluvy o úvere, na splnenie záväzkov, z ktorých bol žalovaný úver ním poskytnutý, čo je v rozpore s ust. § 216 CSP, keďže zo strany žalovanej absentovala kvalifikovaná vzájomná žaloba, alebo kompenzačná námietka, na prieskum iných právnych vzťahov ako tých, ktoré vymedzil on ako žalobca v podanej žalobe. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť. Taktiež poukázala na skutočnosť, že predmetom konania bol nárok uplatnený zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý treba posudzovať podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. účinným ku dňu uzatvorenia zmluvy, ako aj na rozsudok Súdneho dvora sa 09. novembra 2016 (C-42/15), ktorý poukazuje na výklad čl. 23 Smernice 2008/48, na čl. 10 ods. 2 a čl. 4 Smernice 87/102, ktoré sa vzťahujú aj na okolnosti prejednávanej veci. Výklad ust. § 9 ods. 2 písm. f) vykonaný súdom prvej inštancie je v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. ako aj v súlade so Smernicou 2008/48, nakoľko neurčitý údaj konečnej splatnosti úveru dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Takýto výklad korešponduje aj s ust. § 4 ods. 1 písm. d) ZoSÚ. V tejto súvislosti poukázala na vyslovené právne závery v rozsudku Krajského súdu Trnava z 10.12.2019 sp. zn. 25Co 27/2019, rozsudku Krajského súdu Žilina z 24.11.2020 sp. zn. 11CoCsp 22/2020 a v ďalších rozsudkoch Krajského súdu v Žiline.

5. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrário) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

6. Záver súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená dňa 12.4.2016 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ - uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a z tohto dôvodu poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona považoval za bezúročný a bez poplatkov, nie je správny.

7. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobcu, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru bolo potrebné vykladať a hodnotiť aj s ostatnými ustanoveniami danej spotrebiteľskej zmluvy. V danom prípade pokiaľ splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 41 zmluvných podmienok stranami dohodnutá tak, že termín konečnej splatnosti bol stanovený na 96 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahoval poradové číslo dňa poskytnutia úveru, splatnosť prvej splátky bol posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci a splatnosť druhej a nasledujúcich splátok bol vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci v ktorom bola splatná prvá splátka, bolo možné vyvodiť, že pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá a k poskytnutiu úveru došlo v mesiaci apríl 2016, prvá splátka bola splatná do konca mesiaca máj 2016, nasledujúce splátky boli splatné v 15. deň v kalendárnom mesiaci, na základe

takéhoto dojedania bolo možné jednoznačne určiť, kedy nastane aj splatnosť poslednej v poradí 96 splátky úveru.

8. V uvedenom kontexte odvolací súd ďalej poukazuje aj na novelu zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanú zákonom č. 279/2017 Z.z. (článok XII. týkajúci sa zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.1.2019), na základe ktorého došlo k vypusteniu niektorých právnych viet náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 9 ods. 2 ZoSÚ, okrem iného, aj k vypusteniu termínu v § 9 ods. 2 písm. f) v platnom znení do 30.4.2018 - „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Podľa dôvodovej správy zákona č. 279/2017, vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodov záveru rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečí úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovávať ani zaväzovať vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“).

9. Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57 predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 uvedenej smernice.

10. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súde pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností - cieľu sledovaného Smernicou a eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v platnom znení do 30.4.2018, odvolací súd dospel k záveru, že aj z uvedeného dôvodu nebolo dôvodné vykladať ustanovenia citovaného zákona ZoSÚ tak, ako to učinil súd prvej inštancie v bode 33. a 34. odôvodnenia.

12. Vzhľadom na vyššie vyslovené závery, pre ktoré odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa skutkovými tvrdeniami žalobcu v podanej žalobe a argumentáciu žalovanej týkajúcej sa skutočností, či v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nastali podmienky predčasnej splatnosti úveru.

13. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti nepriznaného nároku žalobcu na plnenie (okrem už zastavenia konania v časti o zaplatenie sumy 783,80 € s príslušenstvom) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom súd prvej inštancie opätovne posúdi dôvodnosť tejto časti uplatneného nároku žalobcu v ďalšom konaní.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)